

at jeg særlig havde anset over, at Domstolene ikke hævdede de grundlovmæssige Betingelser for Fængsling eller Husundersøgelse og Sligt; Nei, aldeles ikke! Der har det ærede Medlem hørt lige saa løst som paa det første Punkt. Det var en Anke, jeg nærmest rettede mod Befolkningen, mod Publikum. Jeg sagde, at Publikum selv var Skyld i, at dets Ret ikke blev anerkendt af Myndighederne i den Grad, som den burde anerkendes, og jeg nævnedes som Exempel derpaa, at vi her havde faaet et helt System af Fængslinger og Sligt „med Samtykke“, Noget, som jeg mente — og mener endnu — ligger aldeles udenfor Grundlovens Rante. Videre skal jeg ikke sige den Sag efter den høitærede Formands Henstilling — altsaa ikke videre, end til hvad der er fornødent til at berigtige den Misopfattelse, som det ærede Medlem paa de to Hovedpunkter, hvor jeg har hørt den Væe at udtale mig, har gjort sig skyldig i.

Timestad: Jeg maa sige, at det ærede Medlem ikke har nogen Grund til at beklage sig over at være bleven misforstaaet, naar han har udtrykt sig saa uheldigt, som han har gjort i sit første Foredrag, hvis det har været hans Mening, som han nu fremsatte i sit andet Foredrag som værende hans Mening, thi hvis det ærede Medlem med det at sigte Domstolene for at nære absolutistiske Tendenser, som han ganske vist sagde i sit første Foredrag, ikke havde ment Andet, end at der maatte efter hans Anskuelse var en overveiende Tendens hos Domstolene til at stille sig paa Autoritetens Standpunkt, hvor der var Strid mellem Autoriteten og Individerne, saa er det virkelig et overmaade uheldigt Udtryk at betegne det som absolutistiske Tendenser. Hvad i al Verden har det at gjøre med Spørgsmaalet om Absolutisme eller Konstitutionalisme? Ikke det Allermindste. Det kan være, hvad man kalder et principie autoritaire, som deri efter det ærede Medlems Mening gjør sig gjældende, men det har aabenbart slet Intet at gjøre med Spørgsmaalet om Absolutisme. Naar man vilde bruge et fremmed Ord, vilde man kalde noget Saadant en bureaukratisk Tendens, men det ærede Medlem har virkelig ingen Grund til at beklage sig over, at man ikke kunde forstaa, at det skulde være Meningen. Men endnu mindre tror jeg, at Noget af det ærede Medlems første Foredrag vil have forstaaet, hvad der nu i høit Grad glæder mig at høre har været hans Mening, at han ingenlunde vilde sigte Domstolene for ikke at overholde de grundlovmæssige Forskrifter om Fængsling osv. og andre Regler, der ere giene til Borgernes Betryggelse, men at det alene var en Anke, han rettede mod Publikum, en Formaning til Publikum om bedre at sørge for sin Ret, og en Beslagelse over, at det ikke gjorde det bedre. Disse Formaninger til Publikum vilde maaste bedre have deres Plads under den

Virksomhed, det ærede Medlem fører udenfor Salen, end just her i Salen, men det skal jeg ganske overlade til det ærede Medlem.

Winther: Der var en meget mærkelig Ytring, der fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), som har foranlediget, at jeg vil sige et Par Ord. Det ærede Medlem lod forstaa, at der skulde være en Jurisdiktion, hvor en Herredsfoged havde truet nogle Folk, der havde været indviklede i en Sag, med Arrest, i Fald de vovede at henvende sig til Ministeriet desangaaende. Dersom det skulde være Tilfældet, vil jeg rigtig nok sige, at det var i høit Grad ønskeligt, om man kunde faae nævnet Navnet paa den Mand. Jeg forlanger ikke, at det skal ske nu, det er ikke saaledes, jeg mener det, og jeg skal isvrigt ikke indlade mig vidtløftig paa denne Sag. Jeg siger kun, at det forekommer mig, at det enten er en Feil at sige det her, eller ogsaa burde man sige det helt ud, naar man overhovedet vil sige Noget derom. Hvad den Dadel angaar, som er kommen fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Sørup) over Befolkningens Mangel paa personlig Mod lige overfor Overgreb af Dvirigheden, saa forekommer det mig dog maaste at være for haardt at sige dette. Jeg vil nemlig spørge om, hvorledes man, naar man ikke er Jurist, skal forholde sig, naar en Dvirighedsperson gjør en bestemt Henstilling, der ser ud som en Befaling, altsaa som en Dvirighedsbefaling, naar man i Grundlovens § 72 har bestemt Paalæg om, at man skal efterkomme den, saa kan man siden søge sin Ret ved Domstolene? Jeg synes, at der er en bestemt Anledning til at være overordenlig forsigtig i slige Tilfælde, men paa den anden Side forekommer det mig, at der fra Dvirighedens Side maa vises en meget stor Nægtighed i dens Udtryk, saaledes at det, der ikke er en Befaling, men en privat Henvendelse, ikke kommer til at se ud for Lægmands Betragtning, som om det var en Dvirighedsbefaling. Naar det nu s. Ex. i den Sag, her er reist, har staaet i et Brev, at Vedkommende har som Politimester Ret til at fordrø et Svar, saa forekommer det mig, idet jeg isvrigt fuldstændig anerkender den høitærede Ministers Ytringer, at det ligesom er en Fælde, Vedkommende har stillet for den Mand, han har skrevet det til. (Suet: En Musefælde!). Jeg siger ikke Musefælde, jeg siger, det kan være stillet op som en Fælde. Det forekommer mig isvrigt, at efter det, som er fremkommet idag, kan man sige, at den Mand, der har stillet Fælden, selv er gaaet i den, thi Ministerens Udtalelse maa være meget lidet tilfredsfredsstillende for bemeldte Mus . . . (Munterhed) naa, for bemeldte Mand, og jeg haaber, at han ikke saa let paany kommer til at gjentage Skrivelser af den Art. So vanskeligere det, som sagt, er at skjelne mellem eller tage sin Position lige overfor slige Yt-